

NUMMER 03 / 2009

mission

Kärlek – tro – hopp
i Colombia

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Outi Laukkanen

Redaktör:

Ann-Christine Marttinen
ISSN 0357-296X
150. årgången

Tf chef för sv. sektionen

Outi Laukkanen

tfn 09-1297 265

Missionspedagog

Camilla Skrifvars

tfn 09-1297 360

Sekreterare för barn- och ungdomsarbete

Carre Lönnqvist

tfn 09-1297 263

Understödskoordinatör

Britt-Helen Lindman

tfn 09-1297 266

Informatör

Ann-Christine Marttinen

tfn 09-1297 264

Byråsekreterare

Maria Westerling

tfn 09-1297 282

LEDARE

Att göra Kristus känd

Det är spännande att hoppa in i nya stövlar. I det här fallet är det fråga om Marika Björkgren-Thylins stövlar, för jag skall till slutet av februari vara hennes vikarie under moderskapsledigheten. Jag har nyss kommit från semestern med stora kassar av potatis, rödbetor, svamp, örter och bär och försöker landa i arbetslivet på nytt. När jag for på semester var jag präst i Esbo svenska församling, när jag kommer tillbaka är jag tf chef på svenska sektionen vid Finska Missionssällskapet. Det känns som att vara en insekt som genomgår en metamorfos – det gamla skalet blir i skogen, en ny roll växer fram. Och snart ännu en ny roll: på våren ska jag – om Gud så vill – åka ut som missionär till Taiwan. Men det är långt till dess. Nu gäller det att koncentrera sig på de nuvarande uppgifterna och på missionskursen.

Under sommaren har det debatterats i pressen om Finska Missionssällskapets strategi. Är det fortfarande mission vi håller på med, eller är det något annat? På 1950- och 60 -talen fick begreppet Guds mission, Missio Dei, en så vid och sekulär tolkning att det kunde betyda nästan vad som helst. Man tänkte att Gud fungerar i världen framför allt utanför kyrkan, att kyrkan snarast är ett hinder för att världen skall bli bättre. Jesu försökningsverk hamnade i skymundan.

Är det detta som spökar i bakgrunden för debatten? Att Finska Missionssällskapet håller på att bli en allmännyttig organisation som inte längre förkunnar evangeliet? Diskussionen kom som en överraskning för mig som är ny i sammanhanget. Både under rekryteringsprocessen, som varade i över ett år, och under pågående missionskurs har man poängterat vikten av att föra fram evangeliet och bygga upp Guds församling överallt i världen. Det sker på många olika sätt. Om religionsfrihet inte existerar i ett land, kan vi inte ställa oss på torget och kalla folk till kyrkan. Då måste vi tala genom gärning och bön. När en jordbävning gör folk hemlösa och lemlästade, behövs konkret hjälp innan vi kan börja diskutera teologi. Enligt Jesu exempel måste hjälpen riktas till alla. Att sluta ögonen inför de fattigas problem är skenhelighet.

Det viktiga är att berätta vilka vi är och vem som har sänt oss. Då blir gärningarna ett vittnesbörd. Då är vi också ärliga mot omvärlden. Folk kan kritisera kyrkan för än det ena, än det andra. Det hjälper nödvändigtvis inte att debattera. När jag var i Indien och berättade att jag är en kristen präst var reaktionen bland hinduerna oftast positiv: de hade märkt att kyrkan hjälper de fattiga. Vi deltar villigt i förkunnelsearbetet där det är möjligt och där den lokala kyrkan så önskar.

Biskop emeritus Erik Vikström berättar att man i Tyskland inte vill använda ordet missionär. I Tanzania är missionär det rätta ordet i alla sammanhang där missionärer arbetar. Jag har inte tagit reda på hur det är i Taiwan, om man vill kalla mig missionär, pastor, gästarbetare eller något annat. De får bestämma. I vilket fall som helst far jag till Taiwan som en representant för kyrkan, för att arbeta tillsammans med taiwanesiska kristna för att föra fram Guds rike på olika sätt: genom att evangelisera, hjälpa, diskutera, informera, finnas till. Taiwan är ett modernt land med gammal kultur, men Jesus Kristus är inte allmänt känd. Där kommer jag direkt in i missionens hjärta: att göra Kristus känd. Det har Gud sänt oss att göra i världen. Han backar upp oss. Vi får frimodigt arbeta där vi är just nu.

Outi Laukkanen
skribenten är tf chef för svenska sektionen vid Finska Missionssällskapet

Missionsläkaren Leena Pasanen årets utlandsfinländare

Finland-Samfundet har valt barnläkaren Leena Pasanen till Årets utlandsfinländare 2009. Samfundet lyfter fram Leena Pasanens betydande humanitära verksamhet som utlandsfinländare och de finländska läkarnas viktiga arbete i utvecklingsländer. Pasanen är den första utlandsfinländaren, som får denna utmärkelse för sitt arbete i ett utvecklingsland.

Leena Pasanen reste till Ilembula i Tanzania år 1981, utsänd av Finska Missionssällskapet. Ilembula sjukhus drivs av den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania. Kyrkorna ansvarar för nästan hälften av hälsovårdstjänsterna i Tanzania, den lutherska kyrkan ensam för 15 procent.

Ilembula sjukhus och ett litet barnhem i anslutning till sjukhuset får understöd från Finska Missionssällskapet, Finlands kristna läkarförbund samt Finlands Rotary. Enskilda finländare stöder sjukhusets diakonifond, som möjliggör att fattiga patienter får den vård de behöver.

Sjukhuset sköter årligen 10 000 patienter och antalet poliklinikbesök är betydligt större. Ca 2 000 barn föds på sjukhuset årligen.

Leena Pasanen, lycklig tanzanisk mor och trillingar, som "daktari" räddade till livet i Ilembula sjukhus.

Bild: Tapani Pentikäinen

TD Simon Chow ny rektor för Hongkongs lutherska seminarium

Simon Chow har valts till ny rektor för det lutherska seminariet i Hongkong. Chow har tidigare varit lärare i Nya

testamentet vid seminariet. Seminariet, som grundades år 1977, är både ekumeniskt och internationellt.

Läsåret 2008-2009 hade seminariet 538 studeranden. 20 procent av eleverna kommer från utlandet, främst Mekongområdet och östra Asien, en del också från Europa. Finska Missionssällskapet understöder seminariet genom att bevilja stipendier och sända personal till seminariet.

Moges Tamene magister med högsta betyg

Finska Missionssällskapets stipendiat Moges Tamene utexaminerades från Addis Abeba Universitet i Etiopien den 25 juli 2009. Han har studerat vid Institutet för regional och lokal utveckling på magisternivå. Rubriken på magisteravhandlingen är "Strategier för försäkrande av mattillgång i hushåll utan land i Dehana Woreda i Amhara län".

Moges Tamene utexaminerades med det högsta betyget av de trettio som utexaminerades, med medeltalet 3,84 av 4 möjliga. Under hela studietiden har han varit primus i gruppen. Moges Tamene arbetar som programkoordinator vid avdelningen för utveckling och social service (DASSC) vid Norra centrala synoden inom den etiopiska Mekane Yesuskyrkan.

Moges Tamene, primus i sin klass.

Bild:Christine Björkskog

Sylt och handarbeten i Ebenezer

Från och med början av år 2008 har man kunnat stöda åldershemmet Ebenezer i Haifa i Israel via Finska Missionssällskapets fadderprogram. Äldringarna är engagerade i många olika aktiviteter: de syr, broderar, stickar dockor, kokar sylt och gör rottingarbeten.

- Vi samtalar, dricker te, ibland ber vi tillsammans. Handarbetet gör gott åt kropp och själ, försäkrar Lilja Shvistunov, som har bott på Ebenezer i fem år. Med finska donationsmedel har åldershemmet startat ett litet ryskspråkigt bibliotek.

Många har frågat hur Christina och Andrej Heikkilä med barnen Anastasia och Timoteus vågar byta ut det österbottniska livet mot arbete i Ryssland. "Vi är inte oroliga", försäkrar de. "Det är för Gud som vi arbetar." Bild: Ann-Christine Marttinen

Guds gästarbetare i Ryssland

Christina och Andrej Heikkilä hade installerat sig i ett vanligt finlandssvenskt liv i Esse i Österbotten. Men då blandade sig Gud i deras framtidsplaner.

Timoteus, 4, visar upp en fin segelbåt, som han ritat på dagis. Föräldrarna Christina och Andrej Heikkilä har just kommit till Missionshemmet på Bergmansgatan i Helsingfors, där de bor under ett av missionsutbildningspassen. De dukar fram smått och gott för intervjun. Anastasia, 2, ser med hungriga ögon på trakteringen.

– Ingen intervju utan te. Rysk tradition, säger Andrej. Och bara ett kex till, Anastasia!

Hur har dessa två unga människor från olika kulturer funnit varandra? Och hur är de här, på väg till S:t Petersburg i september?

– Jag gjorde en semesterresa till Ryssland, till Kingisepp, med en väninna, för att få lite avbrott i vardagen, berättar Christina. Det fanns något av äventyrslystnad inom mig, jag ville se och lära mig och vara öppen för andra kulturer. I Ryssland såg jag inte det eländiga och fattiga utan det intressanta.

Guds pekfinger

En vecka arbetade Christina som frivillig i en församling. I den församlingen var också Andrej Nikolsky aktiv.

– Jag såg henne där i kyrkbänken och visste att där är min fru. Det kom som ett sms

från Gud, skrattar Andrej.

– Vi kommunicerade till en början på engelska. Nu efteråt märker man att det var en givande tid. Man lär känna varandra ganska bra per telefon.

Andrejs mamma var glad att Andrej hade hittat en livskamrat. Systemen var gift med en amerikan och mamman flyttade själv snart till sin dotter i USA. Christinas föräldrar var en aning avvaktande i början. De oroade sig för att de unga skulle slå sig ned i Ryssland. Men ingen fara. Christina och Andrej hade beslutat att leva ett finländskt liv i Österbotten. De gifte sig och Andrej tog Christinas efternamn.

– Det är lättare att heta Heikkilä med äppricar, lättare för barnen och lättare att få jobb.

Kortvarig idyll

Andrej studerade vid tekniska institutet i Vasa, lärde sig svenska och fick arbete i Esse som elektriker. Christina, som hade studerat kyrkomusik i Uleåborg, fick arbete som vikarierande kantor. Andrej talar ryska med barnen, Christina talar svenska. Hemspråket makarna emellan är numera svenska på essedialekt. Andrejs svenska är utomordentlig.

De byggde hus, skaffade bil och grejer och startade sitt finländska liv med sina två små barn. Och så, just när allt var stabilt och alla livets pusselbitar hade fallit på sin plats i den finlandssvenska vardagen kallade Gud Andrej och Christina till missionsarbete.

– Gud bad oss sätta Honom på första plats. Det var ett profetiskt tilltal, en process på två-tre månader. När vi beslöt lyda var det som någon skulle ha öppnat ett fönster och frisk luft strömmade in, minns Andrej.

Heikkiläs upplevde starkt att Gud ville skicka iväg dem till nya utmaningar. De behövde inte göra det i egen kraft. Den heliga Anden hade förberett marken. De tog kontakt med Finska Missionssällskapet och var villiga att börja arbeta var som helst i vida världen där kyrkan behövde dem.

Näsan mot Keltto

Det blev närmare än de hade tänkt sig: Från Ingermanlands kyrka hade man tagit kontakt och behövde medarbetare inom församlingsverksamheten. Andrej började studera teologi per distans vid Ingermanlands kyrkas teologiska institut i Keltto, nära S:t Petersburg. Nu kan han fungera både som evangelist och elektriker. Christina kommer att arbeta inom kyrkomusiken. Till en början blir det språkstudier för Christina. Hon förstår en hel del ryska och kan läsa barnböcker. Andrej kommer att gå in i församlingsarbete.

– Man kommer säkert lättare in också i Ingermanlands kyrka, då man heter Heikkilä, ler Andrej. Vår uppgift är att förkunna, säger båda. Andra får ta hand om utvecklingsarbetet.

Vad hände med hus och hem?

Heikkiläs gjorde sig av med allt det som band dem, sålde huset och alla överlops grejer. Det materiella var som en ryggsäck som man inte mera behövde bära.

– Jesus säger att om vi lämnar allt för hans skull så får vi hundrafalt mer i detta livet. Det stämmer faktiskt, försäkras Heikkiläs. Vi har på ett alldeles nytt sätt börjat njuta av allt det goda som Gud har skapat. Vi har blivit berikade under missionskursen, fått nya kontakter och lärt oss mycket. Det råder en god anda mellan kursdeltagarna.

Missionärvälsignelsen under missionsfesten i Tammerfors var betydelsefull: kallelsen är Guds och arbetet är Guds.

Var kommer ert hem att vara?

– Till en början i Keltto, sedan vet vi inte vart kyrkan placerar oss. Det kan bli fast Sibirien. Men vårt verkliga hem är Himmelriket. Här är vi gäster och här arbetar vi för Gud.

Ann-Christine Marttinen
skribenten är informatör
vid Finska Missionssällskapet

Anastasia, Timoteus och fokus på godis.

Bild: Ann-Christine Marttinen

Familjen Heikkilä välsignades till missionsarbete i Ryssland på Ratina Stadion i Tammerfors 6.6.2009.

Bild: Jarmo Kulonen

Andrej fick ett kors av sin missionärskollega Heidi Tyni, som har arbetat i Ryssland. En påminnelse om uppgiften.

Bild: Ann-Christine Marttinen

Bild: Ann-Christine Martinen

Upprätthåll rätten för de fattiga!

Människor ur olika yrkeskategorier har med sin sakkunskap gjort avgörande insatser i kyrkans vittnesbörd om Kristus. Finska Missionssällskapet har från början av sin verksamhet utomlands varit med i utvecklingsarbete. **Martin Rautanens** språkarbete i Ambolandet lade grunden för folkets möjligheter till utbildning och samhällsbyggande. Sjukvård och utbildning kom mycket tidigt med i missionsarbetet. Kyrkan, skolan och kliniken står ännu idag i Afrika som symboler för missionens holistiska (hela människan gällande) omsorg om medmänniskan.

I juni 2009 ordnade Finska Missionssällskapet en konsultation i Päiväkumpu. Deltagare var representanter för alla sällskapets partnerkyrkor och -organisationer. En av frågorna som togs upp var utvecklingsarbetet. Hur viktigt är det för kyrkorna i syd?

Biskop **Joseph Bvumbwe** från den lutherska kyrkan i Malawi betonade starkt att det för kyrkans trovärdighet är viktigt att i praktiken visa vad kristet tjänarskap betyder. Kristus visade omsorg om de svaga och utstötta. En kyrka som vill vara Honom trogen bör följa Hans exempel. Målen för hälsovård och utbildning är att främja medmänniskans livskvalitet. Genom detta arbete blir kyrkans budskap trovärdigt. Utan de satsningar på samhälleligt arbete som gjorts

inom mission skulle vi inte ha den kyrkotillväxt i Afrika som vi ser idag.

Ett annat budskap från konsultationen var att vi i våra kontakter till finländska myndigheter och medborgarorganisationer berättar om den roll våra partnerkyrkor har i samhällsutvecklingen. I Tanzania står kyrkorna för 40 procent av hälsovårdstjänsterna, den lutherska kyrkan ensam för 13 procent. Också inom utbildning är kyrkornas roll stor, liksom i de flesta av södra Afrikas länder.

Genom hela den kristna kyrkans historia har diakonin gett evangeliet trovärdighet. Ord och handling har varit ett glatt budskap för de fattiga. Detta blev synligt under recessionen i Finland i början av 1990-talet. I vårt utvecklingsarbete försöker vi hitta nya vägar att i praktiken visa hur den kallelse vi fått av Kristus gäller hela människan. Vår mission är att genom förkunnelse och arbete i kärlek till nästan göra Guds kärlek känd.

Utgående från vår holistiska missionsyn har Finska Missionssällskapet inom utvecklingsarbetet målsättningen att förbättra de allra fattigastes livskvalitet. Vårt nuvarande utvecklingsarbete styrs av ett program som är gjort för åren 2007 – 2010. I det slås fast att arbetet sker tillsammans med våra partnerkyrkor och -organisationer. Vi satsar resurser på att bygga upp deras kapacitet för diakonalt ar-

bete. I verksamhetsprinciperna sägs bl.a. att vi förbinder oss till långsiktigt partnerskap, att vi strävar efter att alla som berörs är delaktiga i planeringen och att de projekt som förverkligas bygger på behov som de som berörs själva identifierat. Vi strävar efter att arbeta utgående från ett rättsperspektiv. Genom det vi gör förverkligas det etos som starkt kommer fram i Gamla testamentets profeter: Upprätthåll rätten för de fattiga.

För att få verklig utveckling till stånd krävs också strukturella förändringar. En afrikansk vän frågade mig varför den goda samariern i Jesu liknelse lämnade den slagne mannen på värdshuset. Hans svar var att samariern reste till Jerusalem för att påverka myndigheterna till att förbättra säkerheten längs med Jeriko-Jerusalem-vägen. I projekt arbetar vi för bestående förbättringar. Vi vill också föra våra partners talan i rättvisefrågor. Fördelningen av jordens resurser är en sådan fråga. Vill vi få bukt med fattigdomen i världen bör vi också tala om utjämning. Redan Paulus talar i 2 Kor 8 om jämvikt i fördelningen mellan rika och fattiga. Ännu 2000 år senare är det i högsta grad ett aktuellt ämne. Till vår trovärdighet som världsvid kyrka hör att vi tar det på allvar.

Rolf Steffansson
skribenten är direktör för Finska Missionssällskapets utrikesarbete

>> VÄRT ATT VETA

År 2007 uppgick den summa pengar som användes till hela världens utvecklingssamarbete till 73 miljarder euro. Av enskilda länder gav Sverige, Norge, Danmark, Holland och Luxemburg mest understöd mätt i andel av bruttonationalinkomsten. Mätt i pengar var USA den största bidragsgivaren.

FN har ställt upp målet att anslagen för utvecklingssamarbete ska höjas till 0,7 procent av bruttonationalinkomsten (BNI). År 2007 var Norges andel av BNI 0,95 procent, Sveriges 0,93 procent, Danmarks 0,81 procent och Finlands 0,41 procent. EU:s andel låg i snitt på 0,38 procent och USA:s på 0,16 procent (Källa: OECD).

År 2007 uppgick anslagen för Finlands utvecklingssamarbete till totalt 746,1 miljoner euro, d.v.s cirka 0,41 procent av bruttonationalinkomsten. Av dessa medel användes 69,1 miljoner till katastrofarbete.

Det sammanlagda utvecklingsbistånd, som betalas ut via olika medborgarorganisationer (t.ex. Finska Missionssällskapet), uppgick år 2007 till 56 miljoner euro, vilket utgör ca 12 procent av Finlands totala bistånd. Ungefär 200 medborgarorganisationer fick stöd och genomförde projekt i över 80 länder.

Finland har långvarigt samarbete med åtta länder: Moçambique, Tanzania, Etiopien, Zambia och Kenya i Afrika; Nicaragua i Latinamerika; Vietnam och Nepal i Asien. Dessa länder har ett starkt nationellt ledarskap och nationella utvecklingsplaner. Finland åtar sig att medverka i ett långsiktigt och målinriktat samarbete som utgår från ländernas egna behov. Finland har dessutom tidsbundet samarbete med länder som behöver särskilt internationellt stöd, till exempel på grund av naturkatastrofer eller betydande samhällseliga förändringar.

Källa: www.global.finland.fi, www.formin.finland.fi

**Se bilder från Missionsfesten i Tammerfors!
www.mission.fi/pa_svenska/aktuellt/**

Seppo Rissanen
skribenten är direktor
för Finska Missionssällskapet

Mission, utveckling och samarbete

Samtidigt som Finska Missionssällskapet firar sitt jubileumsår och sin 150-åriga verksamhet, fyller också det finländska utvecklingssamarbetet 150 år. Dessa tre: mission, utveckling och samarbete, är historiskt nära förknippade med varandra.

De personer som grundade Finska Missionssällskapet utgick ifrån att också vi, som bor här i Finland, måste bära vårt internationella ansvar, liksom alla andra. Dessa personer var religiöst motiverade, de ansåg att evangeliets budskap om Guds kärlek, med allt som det innebär, är till för alla människor. Först började sällskapet understöda andra kyrkors missionsverksamhet, men efter inbjudan från en konung i det nuvarande Namibia, fattades beslutet om att börja ett eget arbete i Ambolandet. Konungens motiv var att hans folk kunde ta del av den utveckling som hade ägt rum efter missionärernas ankomst bland andra folk på området. Så föddes den finländska modellen: mission är alltid starkt förknippad med olika element av utveckling.

Ett element i denna modell är viljan att lyssna till de människor bland vilka vi arbetar. Missionärerna har samarbetat med orfsbefolkningen, ofta i mycket krävande förhållanden. Detta har lett till att vi inte bär "den vite mannens skuld". Missionsfesten i Tammerfors denna sommar visade klart att denna modell har lett till goda resultat. Representanter från olika länder berättade hur livsvillkoren har förbättrats som en följd av finländskt missionsarbete.

Det finns många, som från första början har ifrågasatt kopplingen mellan mission och utvecklingssamarbete. Trots all kritik anser jag att man inte borde upplösa denna koppling, som alltid har fungerat bra och medfört goda resultat för alla parter. Vi behöver missionärer, som är motiverade av Guds kärlek till alla människor och vill därför förbättra de mest utsatta människornas levnadsvillkor.

Lidandet har många ansikten. Jag vågar tro och påstå att den som har Guds kärlek som kraftkälla och motiv kan urskilja olika former av lidande: bristen på mat, utbildning, hälsa, fred och jämlikhet. Finska Missionssällskapet arbetar på många områden och behöver ett brett understöd för att kunna utföra sitt uppdrag: att främja det goda livet. Vi är alla utmanade att vara med.

Inte rum i härberget. Interna flyktingar bosätter sig på sluttningarna utanför Bogotá, bl.a. Caracolí. Bild: Minna Sorvala

Den lutherska kyrkans stödcenter för seniorer i Soacha erbjuder gratis lunch, psykologstöd, tandvård och hobbyverksamhet. Folkdansgruppen leds av seniorerna själva. Bild: Minna Sorvala

Colombias väpnade konflikt orsakar brott mot de mänskliga rättigheterna

Soldater ur Colombias armé strängde sig in i Ernesto Cruz Guevaras hem och förhörde honom om gerillatruppernas verksamhet. Därefter förde de honom till den lokala åklagaren. Hans familj identifierade liket senare. Enligt armén dog Guevara i en strid. Yolanda Izquierdo representerade offren i rätten mot brott som beväpnade civila trupper gjort. Hon blev senare skjuten till döds.

Guevaras och Izquierdos historier är typiska för Colombia, där våldet har pågått i närmare 50 år. Konflikten har drivit över fyra miljoner människor från sina hem och krävt tiotusentals människors liv. De som lider mest av arméns och de paramilitära truppernas stridigheter är civila: bönder, människor med afrikansk bakgrund, människorättsaktivister, journalister, fackföreningsaktivister samt ursprungsbefolkningen.

Civila flyr undan soldaterna

Inbördeskriget, som började på 1960-talet, och som bottnade i samhälleliga orättvisor, är orsaken till kränkningarna av de mänsk-

liga rättigheterna i Colombia. Den ideologi som var grunden för statens säkerhetsstrupper, vänstergerillan och den högerextremistiska paramilitären har för länge sedan fallit i glömska. Ingen part drar sig för våld för att nå sitt mål. Civila försvinner, blir kidnappade och mördade. Narkotikabrottsligheten förvärrar situationen.

Ofta påstår mördarna att de omkomna har dött i strider. Enligt Amnesty Internationals statistik försvann eller dödades åtminstone 1340 civila endast mellan somrarna 2006 och 2007.

Säkerhetssituationen är speciellt kritisk på landsbygden, där civila flyr undan striderna och undan de trupper som lägger beslag på landområden. Många ursprungsfolk och folk på jordbruksområden skulle vilja stå neutrala i konflikten, men de har inget val. Hela samhällen har hamnat i en fälla mitt i stridigheterna.

Den grymmaste parten i konflikten anses vara den högerextremistiska paramilitären. Den förföljer främst representanter för organisationer och t.ex. fackföreningsaktivister. Paramilitären fungerar som en maffia: den har väldiga egendomar och kontakter till politiker, affärsmän och jordägare.

Man anklagar också statens säkerhetsstyrkor för att de avrättar folk utan rättegång. Både paramilitären och gerillaorganisationen FARC rekryterar barnsoldater. FARC

faller dessutom bomber på civila mål och håller hundratals människor som gisslan.

Ojämlighet är problemet i Latinamerika

Att bryta mot de mänskliga rättigheterna är vanligt också i andra latinamerikanska länder, där militärregeringar höll makten från 1960 fram till 1980-talet. Det systematiska mordandet och torterandet har tagit slut, men militärregimernas arv lever kvar. Administrationen och rättsväsendet är svaga och korruption är vanligt. Polisen och säkerhetsstyrkorna är vana att kväsa motståndarnas protester. Korrupta tjänstemän blir sällan ställda inför rätta, däremot förföljer man människorättsaktivister som anmäler brott.

Problemet i Latinamerika är den djupt rotade ojämlikheten. Trots att rikedomerna ökat under de senaste decennierna, har många människogrupper inte fått del av den. Ursprungsbefolkningens rätt att äga jord har inte blivit befäst och minoriteter samt människor med afrikanskt ursprung diskrimineras. Homosexualitet är ännu ett brott i många länder. Abort är fullständigt förbjudet i Chile, Nicaragua, El Salvador och Honduras, men illegala aborter är en risk för kvinnornas hälsa.

Ett stort problem i Latinamerika är också

våld mot kvinnor. Sällan väcker någon åtal i dylika fall och de kvinnor, som lyckas få fram sin sak, blir ofta åsidosatta i rätten.

Brott mot mänskliga rättigheter undersöks

Under de senaste åren har många länder i Latinamerika skärpt sig då det gäller mänskliga rättigheter. Den nya grundlagen i Bolivia strävar efter att förbättra kvinnornas och ursprungsbefolkningens ställning, Guatemala har öppnat sina krigstida arkiv och i Kuba har man hävt dödsdomar.

Även i Colombia har man börjat undersöka brott mot de mänskliga rättigheterna. Över 30 000 paramilitärer har hemförlovats – visserligen sprids det samtidigt rykten om att paramilitära trupper har omorganiserat sig under nya namn på många håll i landet.

De hemförlovade soldaterna har med löfte om förkortad fängelsevistelse i förhör erkänt sina brott och berättat om sina kontakter till myndigheterna. Någon har t.o.m. antytt att paramilitärerna kontrollerar en tredje del av kongressen. Åklagare undersöker som bäst hundratals tjänstemäns göranden.

Trots förbättringarna framskrider rättsprocessen och undersökningarna långsamt. Detaljer om mord på civila och informationen om platser där liken har begravts är fortfarande skyld i dunkel. Många colombianer vet ännu inte vad som hänt deras närmaste och varför.

Teija Laakso

skribenten är frilansjournalist

Källor: Amnesty International, Human Rights Watch, global.finland.fi, nätverket OneWorld, Inter Press Service, Finland.

Delta i Utjämningen!

Utjämningen 2009 stöder arbetet för att främja mänskliga rättigheter i Colombia samt främjandet av samhälllig rättvisa och diakoni i Colombia och många andra länder. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130. Skriv COLOMBIA i meddelanderutan. Ett stort tack för din gåva!

På www.utjamning.fi finns mer information om Utjämningen: temaartiklar, colombianskt besök på skriftskolläger, bloggar, bilder, m.m.

Bienvenidos - välkomna. Alla "gäster" har inte varit lika välkomna. Bild: Minna Sorvala

Kärlek – tro – hopp, allt och lite till finns i Colombia

I maj 2009 besökte jag Colombia för att bekanta mig med målet för årets Utjämningskampanj.

Den lutherska kyrkan i Colombia med sina ca 2500 medlemmar är en liten minoritetskyrka. Otaliga gånger fick vi höra av våra värdar hur viktigt det är att vi kommit på besök och synliggör kyrkan. Människorna sade ofta som avsked: "Glöm oss inte!" Församlingsprästen Oliverio Mora i den lilla staden El Cocuy högt upp i bergen var jätteglad då vi stannade och deltog i söndagsgudstjänsten. Det brukade tydligen inte andra resenärer göra. Våra värdar betonade i de många välkomsttalen att vårt besök signalerade hopp. Det går redan att visa upp landet för långväga gäster, eftersom det finns områden med fungerande fred.

För att vara en så liten kyrka är den colombianska kyrkan bra på många olika områden. Kyrkan ger kristen fostran och fredsfostran, med allt vad det innebär av söndagsskolor och arbete bland ungdom. Kyrkan driver musikgrupper, dagklubbar och stödgrupper för människor med hiv/aids, grupper för äldre, barn och mammor i huvudstadens slum. Kyrkan erbjuder läxläsningshjälp, teckenspråkig stödundervisning för hörselskadade och företagarkurser för ensamstående mammor. Allt mellan himmel och jord och för alla sorters människor.

Det övervägande intrycket under resan var att här finns det minsann hopp om en bättre framtid. Kyrkan har kunnigt folk som jobbar hårt i församlingarna och många duktiga frivilliga ansvarstagare. Men det saknas pengar. Precis som hos oss i Finland kostar verksamheten: det kostar att hyra eller bygga utrymmen, det kostar att kunna bjuda fattiga på lunch, det kostar att hjälpa familjer med barnens skolavgifter. Det är dyrt att skaffa benproteser för barn som blivit skadade i minolyckor och proteserna behöver bytas ut i takt med barnets tillväxt. Det har inte alla familjer råd med. Bensin för bilar, motorcyklar och båtar kostar,

då man färdas till avlägsna byar för att arbeta i församlingarna. Colombia är ett stort land med många svåråtkomliga platser.

I somras fick ett konfirmandläger i Finland besök av Finska Missionssällskapets utjämningsgäster från Colombia. Under besöket fick konfirmanderna bland annat lära sig den Gyllene regeln på spanska: *Y como quiere que hagan los hombres con ustedes, asi hagan ustedes a ellos.* Luk 6:31

Carre Lönnqvist

Skribenten är sekreterare för barn- och ungdomsarbetet vid Finska Missionssällskapet

"Framåt kamrater ropet går..." Bild: Carre Lönnqvists familjealbum

Kansambetscentret för föräldrabarn i Dessie, Etiopien rapport för 2008

Kansambetscentret för föräldrabarn i Dessie ingår i Finska Missionssällskapet... den på centret stöds till största delen med fackmedlemmarnas frivilliga bidrag...

Största delen av arbetet på verksamhetscentret sker med frivilliga unga arbetslösa ungdomar... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team...

Kära faddrar, Tack för att ni blivit faddrar för de mauretanska flickorna! Största delen av flickorna i Mauretania avbyter sin skolgång antingen efter låg eller högskolnivå...

Genom Finska Missionssällskapet och Lutherska Världsförbundet påbörjade faddrar förhållanden mellan flickorna och deras faddrar... Dessa problem har det ändå blivit mycket på centret under året.

Här berättar några av flickorna om sin situation: Kära faddrar, Jag heter Nana Khabdane och är 15 år gammal. Jag är syrisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd...

*Jag heter Souadana Ra och är 13 år gammal. Jag är libanesisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd... Jag hade stora svårigheter att kommunicera med andra...

Fadderlevprojekt för flickor inleddes i Mauretania

Finska Missionssällskapet fadderbarnsprojekt har förberedt sig till ett omfattande fadderlevprojekt för flickor i Mauretania... Projektet startade i oktober 2008 och förverkligar Finska Missionssällskapets program för samhällelig rättvisa och rättvisa.

Mauretania är en islamisk republik med drygt tre miljoner invånare... Största delen av Mauretania är Sahara ökenland... Fram till 1960 var Mauretania en koloni som tillhörde Frankrike...

De två mauretanska flickorna vilka utgör majoriteten av befolkningen i vårt svar på utmaningen är två flickor som är tvillingar...

Genom Finska Missionssällskapet och Lutherska Världsförbundet påbörjade faddrar förhållanden mellan flickorna och deras faddrar... Dessa problem har det ändå blivit mycket på centret under året.

Här berättar några av flickorna om sin situation: Kära faddrar, Jag heter Nana Khabdane och är 15 år gammal. Jag är syrisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd...

*Jag heter Souadana Ra och är 13 år gammal. Jag är libanesisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd... Jag hade stora svårigheter att kommunicera med andra...

IG AV BYSAMHÄLLEN I SENEGAL

Projektet för att bygga ett sjukhus i Kilindi i 9. President Jakaya Kikwete ärade invigningen med sin närvaro tillsammans med andra bjudna gäster runt för 8 den nybyggda barnavdelningen. För evangeliskt lutherska kyrkans nordostafrika stift (NED) såväl myndigheter... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team...

Största delen av arbetet på verksamhetscentret sker med frivilliga unga arbetslösa ungdomar... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team... Dessa problem har det ändå blivit mycket på centret under året.

Här berättar några av flickorna om sin situation: Kära faddrar, Jag heter Nana Khabdane och är 15 år gammal. Jag är syrisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd...

*Jag heter Souadana Ra och är 13 år gammal. Jag är libanesisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd... Jag hade stora svårigheter att kommunicera med andra...

2/2009 Sjukhus och hälsovårdens ekonomiska beredande

Projektet för att bygga ett sjukhus i Kilindi i 9. President Jakaya Kikwete ärade invigningen med sin närvaro tillsammans med andra bjudna gäster runt för 8 den nybyggda barnavdelningen. För evangeliskt lutherska kyrkans nordostafrika stift (NED) såväl myndigheter... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team...

Största delen av arbetet på verksamhetscentret sker med frivilliga unga arbetslösa ungdomar... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team... Dessa problem har det ändå blivit mycket på centret under året.

Här berättar några av flickorna om sin situation: Kära faddrar, Jag heter Nana Khabdane och är 15 år gammal. Jag är syrisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd...

*Jag heter Souadana Ra och är 13 år gammal. Jag är libanesisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd... Jag hade stora svårigheter att kommunicera med andra...

Sjukhus och hälsovårdens ekonomiska beredande

Projektet för att bygga ett sjukhus i Kilindi i 9. President Jakaya Kikwete ärade invigningen med sin närvaro tillsammans med andra bjudna gäster runt för 8 den nybyggda barnavdelningen. För evangeliskt lutherska kyrkans nordostafrika stift (NED) såväl myndigheter... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team...

Största delen av arbetet på verksamhetscentret sker med frivilliga unga arbetslösa ungdomar... Närmast ansvarig för verksamheten är chef för centret, med den goda hjälp av ett frivilligt team... Dessa problem har det ändå blivit mycket på centret under året.

Här berättar några av flickorna om sin situation: Kära faddrar, Jag heter Nana Khabdane och är 15 år gammal. Jag är syrisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd...

*Jag heter Souadana Ra och är 13 år gammal. Jag är libanesisk och bor i ett familjehem i ett litet landsbygd... Jag hade stora svårigheter att kommunicera med andra...

Från finska till svenska

En grupp personer gör utan ersättning en viktig insats för Finska Missionssällskapet: de översätter projektrapporter från finska till svenska. Detta arbete sparar både tid och pengar för sällskapet. Vad ligger bakom motivationen att arbeta för mission?

Genast jag såg budet i tidningen Mission förstod jag att detta är något för mig, konstaterar Birgitta Smeds från Solf. Jag har alltid tyckt om språk, t.o.m. den av många avskydda finskan. Jag har vitsord i engelska och tyska från Helsingfors universitet på 1950-talet, sedan blev det läkarstudier vid samma högskola.

Översättningarna är ett av mina bidrag till Finska Missionssällskapet, som är en av mina viktigaste bidragsmottagare. Samtidigt får jag intressant information om vad som händer på olika håll i världen.

Karin Lindblad från Ekenäs översatte redan under sin tid som missionär i Japan.

Jag skickade mina vänbrev både på finska och svenska och infogade översättningar från engelskspråkiga tidskrifter och tidningar. Jag fortsätter för att jag tycker om att översätta. Det är också bra hjärngymnastik.

Jannika Lassus från Esbo har jobbat som översättare och gör fortfarande frilansuppdrag, fast hon ägnar mer tid åt språkgranskning än ren översättning.

Jag ser det som mitt konkreta bidrag till missionsarbetet. Mina egna planer på att åka ut som missionär har jag inte haft möjlighet att genomföra – kanske var de inte så realistiska från första början. Men genom att översätta här i Finland kan jag ge av min professionella kunskap till förmån för mission.

Jag bestämmer själv takten så det blir inte betungande. Efter-som mina dagar fylls av mitt avhandlingskrivande är översättning ett välkommet avbrott. Översättning är praktiskt och konkret och jag ser resultatet snabbt – till skillnad från det vetenskapliga arbetet som är teoretiskt, bygger på tankar och resonemang och där det tar tid att få fram några guldkorn och resultat.

Att ge tionde är bra och vi ska ge generöst av våra inkomster. Men jag tycker det är bra att jag också kan ge av min tid och mitt kunnande och att jag på så sätt kan använda mina gåvor för Guds rikets utbredande. Jag hoppas att jag har möjlighet - och ges förtro-

endet – att fortsätta.

Gun-Britt Hammarström från Vasa kom på idén att börja översätta för Finska Missionssällskapet när Vasa svenska församling hade besök från Finska Missionssällskapet.

När översättningsarbetet kom på tal reagerade jag genast och meddelade att jag kan börja översätta.

Jag är pensionär och har i mitt yrke arbetat mycket på finska, så mina finska kunskaper är ganska goda. Jag hade också skrivit många protokoll, en del artiklar och utarbetat broschyurer på svenska, så arbetet i sig var bekant och något jag tycker om.

Orsaken till att jag fortsätter är just att det är så roligt. Jag är snabb att skriva och tycker om att arbeta på datorn. Min förmåga att "försvenska" de finska texterna har blivit mycket bättre under de här åren jag sysslat med översättning: jag svänger lätt finskan till svenska. Det är roligt att bli skickligare på någonting också när man är gammal. Samtidigt är det trevligt att genom de här texterna få information om det arbete Finska Missionssällskapet gör runt om i världen.

Tack vare mitt medlemskap i församlingens missionsdirektion fick jag på hösten 2007 ett cirkulär i vilket FMS efterlyste översättare, minns Håkan Taubert från Kyrkslätt. Jag hade i mitt tidigare jobb sysslat rätt mycket med översättning av texter från finska till svenska.

Jag har hela mitt vuxna liv varit intresserad av mission och tycker inte att översättningsarbetet är speciellt betungande. Den information jag får via rapporterna som jag översätter utgör ett bra komplement till rundbrevet från missionärerna.

Ann-Louise Nyholm från Helsingfors tycker det är trevligt att på det här sättet kunna stöda missionen.

Det är roligt att ibland öva sin finska och översätta. Samtidigt får man veta vad som är på gång i olika länder. Jag har haft möjlighet att satsa en del tid på översättande när jag varit världledig.

Och det har varit jätteroligt att få en överraskningspresent till julen!

Ett stort tack också till de som tidigare varit med i översättningsarbetet. Om någon vill komma med i översättarteamet kan man kontakta britt-helen.lindman@mission.fi. För att översätta behöver man bara goda språkkunskaper, en dator och e-post.

Britt-Helen Lindman

Skribenten är understödskoordinator vid Finska Missionssällskapet

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia.

Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan. Den gamla kontonummern till Aktia är inte längre i bruk.

Vill du få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i december, skall vara redaktionen till handa senast den 2 november 2009.

Margaret Haikola orkar inte längre göra kort, men hennes minnesfond fortsätter som förr med nytt kontonummer (se ovan). **Från Finska Missionssällskapets sida vill vi rikta ett stort tack till Margaret** för allt det arbete och alla de kort som hon gjort genom åren!

Margaret Haikola fyllde 90 vid förra årsskiftet.

Bild: Maria Westerling

Finska Missionssällskapets rf:s extraordinarie möte

FÖREDRAGNINGSLISTA

Plats: Missionskyrkan,
Observatoriegatan 16-18, Helsingfors

Tid: 10.11.2009 kl 14

Granskning av fullmakter sker på mötesplatsen kl 13.00

Under mötet behandlas följande ärenden:

- 1 val av ordförande, sekreterare, två protokolljusterare och rösträknare.
- 2 konstaterande av mötets lagenlighet och beslutförhet
- 3 stadgeändringens andra behandling
- 4 överlåtelse av Bergmansgatans fastighet

Styrelsen 15.5.2009

Arla Ljungqvist

skribenten är Finska Missionssällskapets missionär och har arbetat i Senegal och Mali

Familjefar fattar beslut

KRÖNIKA

Mammadou bor med sin familj i en gräshydd i en alldeles liten by i norra Senegal. Hans mor är ännu vid liv och bor i sin egen gräshydd. Hon har ett amputerat ben och det är inte lätt för henne att röra sig med kryckor i sanden på savannen. Två av Mammadous bröder har åkt till Ghana för att förtjäna sitt uppehälle och skickar ibland pengar hem. En av hans bröder är gymnasielärare i huvudstaden Dakar.

Mammadou hade blivit hemma och var boskapsherde, en viktig uppgift, eftersom boskapen är fulanifolkets stolthet. Sitt yrke har han lärt sig av sin far, som var nomad och flyttade med boskapen för att finna nya betesmarker för familjens hjord. Regnen kan man inte lita på och det gör livet otryggt. Människorna tar i alla fall livet ur Guds hand och bekymrar sig inte för morgondagen.

Mammadou har inte gått i skola, eftersom det inte fanns någon sådan i byn då han var ung. Den närmaste fanns på 18 km:s avstånd. När läsklasserna började i byn, ville han lära sig läsa och skriva för att kunna skriva brev till sina bröder i Ghana. Tillsammans med några yngre män i byn började Mammadou lära sig alfabetet, trots att han var äldre och redan hade fru och barn. Han jobbade hårt, men det gick trögt.

En torgdag såg han en skylt som alltid hade funnits där. Nu lade han märke till den på riktigt och förstod att det stod färja på den. Han visste var färjan fanns, eftersom han sett den från det han var liten, då han kom till torget i denna by. Torget och färjan var grannar. Mammadou förstod att om han vill resa till huvudstaden Dakar, som är helt okänd för honom, är det nyttigt att kunna läsa skyltar.

Men det var svårt för Mammadou att lära sig läsa. Då beslöt han att sätta alla sina barn i läsklass och själv valla kalvarna, fåren och getterna, medan barnen lär sig läsa och skriva. När barnen slutade sina lektioner fortsatte de med sin uppgift att valla småboskapen och fadern gick tillbaka till sina egentliga uppgifter.

Mammadou är nog den enda mannen i byn som gjort sina barns uppgifter för att ge dem en chans att lära sig läsa och skriva. Idag är Mammadous dotter bysjukvårdare och kan ge första hjälp åt byborna, sköta malaria och diarré, som är de vanligaste sjukdomarna. Tidigare måste folk åka 18 km till sjukhuset på åsnekärra. Mammadous son har blivit lärare för läsklasserna. Nu har byns alla barn möjlighet att lära sig läsa och skriva.

Läsfärdigheten öppnar en ny värld och ger möjlighet att lära sig och klara sig. Att lära sig läsa och skriva är en mänsklig rättighet, men ingen självklarhet. Genom utvecklings-samarbete ger vi en chans åt de mest sårbara och utsatta.

"Alla mina barn, det är tid att komma till skolan!" "Hur?" "Hoppande...springande..." Och då rusade hela skaran av barn framåt. Ann-Louise och Erica lärde fadderbarnen i Kombolcha engelska bl.a. genom lek. Bild: Christine Björkskog

Missionspraktik – en möjlighet att vidga medvetandet

Våren 2009 hade jag förmånen att få åka på missionspraktik på nio veckor till Dessie, Etiopien. Tillsammans med Erica Österlund fick vi följa med Christine Björkskog och Silva Lahti i deras arbete. Vi undervisade också engelska åt fadderbarnen i Dessie och Kombolcha.

Ett av mina mål inför den här resan var att se hur jag kan anpassa mig till en u-landskultur. Vill man komma under ytan och se vad världen har att erbjuda i sin kulturella mångfald så ger missionspraktik ett ypperligt tillfälle. Mina ögon öppnades efter hand för etiopierna och den etiopiska kulturen.

Jag måste erkänna att jag var och är fördomsfull. Första veckan gick jag mest omkring och var livrädd så fort jag skulle stiga ur bilen. Det kändes tryggt att få ha en bilruta mellan mig och den värld som utspelade sig utanför.

Mycket var annorlunda än vad jag hade tänkt mig och mycket hade jag inte ens kunnat föreställa mig: en överbefolkad värld med konstiga människor som bor inträngda i skjul mitt i slummen. Människor, som försöker förtjäna sitt levebröd genom att tigga, putsa skor eller sälja något som de lyckats odla. Det var kaotiskt, fattigt och varmt. Åsnorna gick hur de ville mitt på vägen med vattendunkar eller ved fastbundet på ryggen.

Vi fick alltid nya kulturupplevelser och uppmärksamhet för att vi var främlingar. Vi kunde inte gå ut utan att någon stirrade och

ropade "ferengi" eller "you you" åt oss. Men efter en månad lade vi knappt märke till att vi finländare var annorlunda.

Det är konstigt att man i Finland kräver att man ska ha mycket gemensamt för att bli vänner. Jag har knappt några finska vänner eftersom jag inte kan perfekt finska. Men i Etiopien spelade sådant ingen större roll. Om folk kunde engelska, kunde vi kommunicera utan större problem. Om inte, så kunde vi spela fotboll eller göra något annat tillsammans. Etiopierna fick säkert också en dos av ny kultur genom oss.

En av mina största upplevelser var att bli

god vän med en döv pojke. Det fanns ganska många döva ungdomar på aktivitetscentret där vi hade engelska lektioner. Vi hade lärt oss att hälsa på teckenspråk. När en av ungdomarna från centret kom och hälsade på oss en dag på stan, så hälsade vi naturligtvis tillbaka. Vi förväntade oss att han skulle gå vidare. Men han blev kvar och vi började ”prata”, d.v.s. gestikulera, och han lärde oss mera teckenspråk efterhand. Dagen fortsatte med att vi gick omkring på stan med honom, åt lunch och kommunicerade efter bästa förmåga. Det var nog den bästa dagen under hela resan: att inse att fast vi inte har samma språk, kultur, utbildningsbakgrund eller uppväxtförhållanden, kan vi ändå vara vänner, skratta, skämta och umgås.

Man kunde inte undgå att se att Bibeln är ett mera konkret rättesnöre i Etiopien än i Finland. För många etiopiska kristna var det en verklighet att bara ha två skjortor. Eftersom Bibeln säger att man ska dela med sig åt den som ingen har (Luk 3:11), så gör man det, likaså med maten. I Finland ser vi detta symboliskt eftersom vi lever i konstant överflöd. Att få se med egna ögon att en stor del av världens befolkning lever i liknande förhållanden som folk under Jesu tid öppnade nog mina ögon. Kanske var det här det viktigaste jag insåg och kanske den största orsaken till att jag verkligen rekommenderar liknande resor åt andra. Jag lever i en minoritet som frossar med råge. Fastän jag har hört det hundratals gånger, så förstod jag inte orättvisan i det hela förrän jag konfronterades av den.

Ann-Louise Lönnquist
skribenten är studerande

Ann-Louise Lönnquist (t.v.) och Erica Österlund på sightseeing i Dessie.
Bild: Tesfaye Nigusu

Det är konstigt att man i Finland kräver att man ska ha mycket gemensamt för att bli vänner.

JULKORT!

Nu kan du beställa Finska Missionssällskapets julkort! Julkortet kostar ingenting, men när du skickar det som julhälsning, betalar du in 5, 10, 20 eller 25 euro som går till rent vatten, vaccinationer, söndagsskola eller ett lamm. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282.

Adresser och kort

från Finska Missionssällskapet

Dubbelt kort 2 €
Enkelt kort 1 €

Adresser
å 12 €

Besök vår nätbutik

<http://basaari.mission.fi>

FMS Basar, Observatoriegatan 18, 00140 Helsingfors
E-post: basaari@mission.fi tfn 09-1297272

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

>> IN MEMORIAM

Matti Peltola

26.4.1914-12.5.2009

Professor Matti Peltola avled efter en kort sjukdom den 12 maj. Peltola var en synnerligen allmänbildad person, som lämnade efter sig en betydande litterär produktion. I årtionden hörde han till det finländska missionsarbetets främsta sakkunniga. Hela sitt liv intresserade han sig för ny forskning, speciellt inom medicin, teknik och historia.

Peltola prästvigdes 1939 och gifte sig med sin kurskamrat Inkeri Hann från teologiska fakulteten. Under bevaringstiden skaffade Peltola sig färdigheter i sjukvård vid underofficersskolan i Tavastehus, färdigheter som behövdes i framtiden i Afrika.

Före andra världskriget reste familjen Peltola till Lisabon för att studera portugisiska och därifrån vidare till Angola. Då alla kontakter bröts med Europa efter krigsutbrottet byggde Peltola en radio och lyssnade till BBC:s tyska sändningar.

Matti Peltola arbetade i Angola åren 1939–46 och senare i Tanganjika. I hemlandet fungerade han som sekreterare för afrikaärenden 1955–60, som rektor för Missionsinstitutet 1960–1974 samt i andra specialuppgifter inom Finska Missionssällskapet. Peltola var också docent vid Helsingfors universitet.

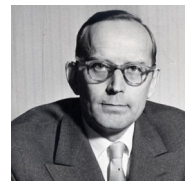
Peltola publicerade flera böcker som behandlade bantuspråk och missionsarbete i Afrika. Böckerna har översatts till många språk. Speciellt bör nämnas manuskriptet till grammatik i umbundu, som torde vara den första i sitt slag. Stor uppmärksamhet väckte den grundliga biografien om ambopionjären Martin Rautanen, ”Martti Rautanen – mies ja kaksi isänmaata”, som utkom år 1994.

Aarne Toivanen

professor Matti Peltolas arbetskamrat och vän

Olavi Vuorela

21.12.1911- 12.6.2009

Ecklesiastikrådet Olavi Tuomas Vuorela dog den 12 juni. Han var en av dem, som på ett betydande sätt främjade Finlands lutherska kyrkas mission.

Vuorela föddes som prästson i Kälviä, studerade teologi vid Helsingfors universitet och prästvigdes 1934. Vuorela var präst i Pyhäjärvi, militärpastor i Sordavala, generalsekreterare för Finlands kristna studentförbund, samt ledare för Tammerfors stadsmission.

År 1952 kallade Finska Missionssällskapet den missionsintresserade Vuorela till tjänst inom sällskapet från kyrkoherdetjänsten i Viljakkala. År 1955 blev Olavi Vuorela missionsdirektor.

Efter att ha lämnat direktorsposten 1966 blev Vuorela generalsekreterare för Centralförbundet för församlingsverksamhet i Finlands kyrka. Vuorela var ecklesiastikråd vid Kyrkostyrelsen fram till sin pension 1977 och hade många förtroendeuppdrag. Han startade bl.a. Bibelläsarnas förbund i Finland.

Olavi Vuorela var den mest centrala aktören då man i kyrkolagen inkluderade mission, då man införde missionspsalmer i psalmboken och då man inrättade en missionssekreterartjänst på heltid inom kyrkan.

Vuorela var en operativ aktör inom kyrkan och använde den tid som behövdes för tankeverksamhet och planering. Han höll kontakt med sakkunniga och var modig i sitt agerande. Vuorela var noggrann och vi arbetskamrater fick hans fulla stöd.

Alpo Hukka

Finska Missionssällskapets direktor 1966-1981

>> PÅ GÅNG

Preliminärutbildning 2009-2010

Vill du lära dig mera om mission? Är du intresserad av främmande kulturer eller utlandspraktik? Då är preliminärutbildningen något för dig!

Preliminärutbildningen är en grundkurs i mission för unga vuxna. Nästa utbildning startar den 18.9.2009 på Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby. Kursen omfattar 5 veckoslut: tre under hösten 2009, två på våren 2010. Det tredje veckoslutet hålls i Helsingfors på Finska Missionssällskapet. Pris: 280 €.

Finska Missionssällskapets missionärer, personal i hemlandet och andra sakkunniga fungerar som föreläsare. Genomgången kurs räknas till godo i studierna vid en del läroanstalter och ger också möjlighet att ansöka om en praktikplats på något av Finska Missionssällskapets arbetsfält.

Mera info på www.mission.fi/preliminarutbildning eller ta kontakt med missionspedagog Camilla Skrifvars, 09-1297 360 el. 043-8240640. e-post: camilla.skrifvars@mission.fi

Hur kan man stöda Finska Missionssällskapet?

Fadderbarnsfonden

Vill du vara med och hjälpa mindre bemedlade barn, men inte just nu binda dig vid ett fadderavtal? Vill du glädja de andra barnen i det daghem eller den skola där ditt fadderbarn går? Då är fadderbarnsfonden något för dig.

Fonden består i situationer då det behövs akut hjälp, t.ex. vid sjukdomsfall. Fadderbarnsfonden gör det också möjligt att förverkliga enskilda fadderprojekt. I Etiopien har man med medel från fadderbarnsfonden förbättrat gårdsplanen på ett barnhem, byggt en karusell, planterat växter, sytt

gardiner till fönstren och gett barnen papper och krita. I Senegal användes medel för att ge handikappade barn specialredskap och hälsovård. I Nepal fick blinda barn lämpligt material och papper för att skriva blindskrift.

Om du vill ge en engångssumma till fadderbarnsfonden, kan du betala in ditt bidrag till:

Sampo 800014 -161130, skriv KLAPS i meddelandefönstret.

Om du regelbundet vill stöda fadderbarnsfonden, kan du anmäla dig på Internet på adressen: www.mission.fi/fadderbarn eller ringa 09-1297 266 så får du ett eget referensnummer för dina inbetalningar.

Bild: Minna Sorvala

Händelsekalendern

19.9 Morotsmarknad i Helsingfors och Åbo

19-20.9 Furahakören i Närpes

11.10 Kyrkans missionssöndag, som uppmärksammas med missionspredikant i de flesta församlingar.

17.10 Furahakören i Pargas

18.10 Furahakören i Ekenäs.

24.10 Frimärksauktion vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors

21.11 Kvällsmässa med Furahakören i Missionskyrkan i Helsingfors

22.11 Furahakören i Matteuskyrkan i Helsingfors

Finska Missionssällskapet

Finska Missionssällskapets motto Kärlek Tro Hopp från människa till människa vittnar om sällskapets helhetsbetonade missionsarbete, som innefattar både förkunelse och tjänst.

Finska Missionssällskapet har verksamhet i 29 länder på fem kontinenter. Sällskapet har en personal på 355 personer, varav 213 arbetar utomlands i samarbete med lokala kyrkor (2007).

Av en årsbudget på ca 25 miljoner euro används 76 procent för arbete utomlands, resten för fostran, utbildning, information och medelanskaffning i Finland.

Alla församlingar i Finlands evangelisk-lutherska kyrka är kallade till medlemmar i Finska Missionssällskapet, som grundades år 1859.

Sommarinsamling 2009

Finska Missionssällskapets sommarinsamling gick detta år till kyrklig personalutbildning på olika håll i världen.

Insamlingen inbringade totalt 135 915 euro. På finlandssvenskt håll kom det in 19 936 euro.

Tack för alla givna gåvor!

Musik- och dansgruppen Ongumbiro från Namibia uppträdde på det missiologiska symposiet i Tammerforshuset och ledde Ongumbiromässan i Tammerfors domkyrka under Missionsfesten 2009. Bild: Ann-Christine Martinen

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner
Sampo 800014-161130

Församlingarnas kollekt m.m.
Sampo 800016-60710

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
Sampo 800016-60710
Referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Nya testamentet på takia-språket tas i bruk med festligheter i Papua Nya Guinea 1999. Bild: Liisa Berghäll

Vardagsmission

VÄGKOST

Det piper i min telefon av ett textmeddelande. En vän har det svårt. Jag ber Gud vara med henne och funderar på vad jag skall svara. Något förstående, empatiskt och uppmuntrande, men kanske också nåt mer. Kan jag skriva ”Jag ber för dig” eller måste jag säga ”Jag tänker på dig”. Vi har aldrig diskuterat tro så mycket att jag skulle veta var hon står. När går jag för långt? När tycker hon att jag tvingar min tro på henne och drar sig undan? Det vill jag absolut inte, samtidigt som vetskapen om Guds närvaro i vardagen ger mig större trygghet än vetskapen om att vänner vet hur jag mår.

I vårt land är vi väldigt försiktiga när det gäller tro. De flesta av oss håller sin tro för sig själva. Annat är det i många andra länder. Våra vänner som kommit till Finland från ett annat land förstår inte varför finländaren i gemen verkar sakna religion. Hur kan man leva utan tro? De uppskattar oss för att vi är öppet fromma, det är ju de också, fastän de tillhör en annan av världsreligionerna.

På preliminärutbildningspraktik i Jerusalem för många år sen var det en stark upplevelse för mig att få vara med och dela ut Biblar till gästarbetare. Här i Finland har alla minst en Bibel men ingen läser den. Där rusade byggnadsarbetarna fram till oss för att få en Bibel. Glädjen var obeskrivlig när de fick en Bibel eller Barnens Bibel på sitt eget språk och de besvikna ansiktena, när vårt lager var slut, glömmar jag aldrig.

Många ljuspunkter finns också i vårt land. Häromdagen berättade våra barn att de ber bordsbön i sin veckoslutsdagvård. Jag blev glad. Överallt är man alltså inte för försiktig. Och i Bibeläventyret som drar genom våra skolor får eleverna lära sig att alla behöver känna till Bibelns berättelser, det hör till allmänbildningen.

Man kunde säga att det är en mänsklig rättighet att få lära sig om sin egen tro och religion. Vi skall inte ta ifrån någon den rättigheten, av blyghet och försiktighet. Naturligtvis ska vi fundera på hur vi håller tron synlig, men inte låta bli att göra det. Inte undanhålla någon evangeliet.

På en del missionsfält behöver man hålla tungan rätt i mun, men det behöver vi egentligen inte här. Därtill är vi alla kallade till vardagsmission.

Franciskus sa: ”Predika alltid. Om så behövs, använd ord.”

Jesus sa: ”Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min Fader i himlen.”

”Jag ber för dig” skriver jag till min vän.

Malin Lindblom
författare och kaplan i
Sundom kapellförsamling i Vasa

